

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 7108/20
17.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиоца мал. АА из ..., насеље ..., ул. ..., чији је законски заступник ... АБ са исте адресе, чији је пуномоћник Вук Ранковић, адвокат из Београда, ул. Радивоја Кораћа бр. 4, против тужених Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво града Београд, ул. Тиршова бр. 3 и Градске општине Барајево, коју заступа Градско правобранилаштво града Београда-Одељење Барајево, ул. Светосавска бр. 2, ради накнаде штете, вредност предмета спора 27.000.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и првотуженог изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године и жалби друготуженог изјављеној против решења Вишег суда у Београду П 665/15 од 30.9.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба друготуженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П 665/15 од 30.9.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба првотуженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године, у делу става другог изреке којим је обавезан првотужени да солидарно са друготуженим тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности исплати износ од 1.500.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 500.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 900.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености износ од 1.500.000,00 динара, односно укупан износ од 4.400.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде 29.6.2020. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године у преосталом делу става другог изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе првотужени да солидарно са друготуженим тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности исплати износ од још 1.000.000,00 динара, као и

износ од 500.000,00 динара за претрпљене физичке болове, односно укупан износ од 1.500.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде 29.6.2020. године, па до коначне исплате, **КАО НЕОСНОВАН.**

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године у ставу трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** првотужени да солидарно са друготуженим тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 674.550,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца, првотуженог и друготуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 665/15 од 30.9.2020. године, одбачена је жалба тужене Градске општине Барајево, изјављена дана 18.9.2020. године против пресуде Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године, као неблагоприятна.

Против наведеног решења, друготужени је благовремено изјавио жалбу побијајући га у целости из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући првостепено решење у границама овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао да је жалба друготуженог неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Изрека првостепеног решења је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима решења, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, друготужени је преко законског заступника Градског правобранилаштва града Београда-Одељење у Барајеву, сходно извештају ЈП “Пошта Србије” од 28.9.2020. године, примио писмени отправак пресуде Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године, дана 2.9.2020. године, те је дана 18.9.2020. године, препорученом пошиљком, преко поште, на рецепис Р 04316, изјавио жалбу против наведене пресуде. Првостепени суд је применом одредби чланова 103, 104, 367. и 378. ЗПП-а, одбацио наведену жалбу као неблагоприятну, налазећи да је

последњи дан рока за изјављивање жалбе био 17.9.2020. године (радни дан, четвртак).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд као другостепени. Правилно је првостепени суд нашао да су испуњени услови за одбачај жалбе друготуженог у овој правној ствари, изјављене преко законског заступника Градског правобранилаштва града Београда-Одељење у Барајеву, имајући у виду да је законски заступник друготуженог жалбу на пресуду Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године изјавио по протеку рока од 15 дана од дана када је примио наведену пресуду. Неосновано се жалбом друготуженог указује да је његов законски заступник наведену пресуду примио дана 3.9.2020. године, а не 2.9.2020. године, да су ГО Барајево и Градско правобранилаштво града Београда-Одељење у Барајеву два различита правна лица, на истој адреси, те да је сходно томе као датум пријема релевантан моменат када одређени поднесак из писарнице ГО Барајево буде прослеђен Градском правобранилаштво града Београда-Одељење у Барајеву, имајући у виду да из извештаја ЈП “Пошта Србије” од 28.9.2020. године, несумњиво произлази да је друготужени, преко законског заступника Градског правобранилаштва града Београда-Одељење у Барајеву, примио наведену пресуду Вишег суда у Београду дана 2.9.2020. године. Евентуална кореспонденција и достављање одређених аката између писарнице ГО Барајево и Градског правобранилаштва града Београда-Одељење у Барајеву представљају интерно поступање и организацију, који нису од утицаја на другачију одлуку у конкретном случају, нити права и обавезе трећих лица.

Из наведених разлога, применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду П 665/15 од 29.6.2020. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 25.9.2018. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете и то: на име умањења опште животне активности износ од 2.500.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 1.000.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 900.000,00 динара, на име душевних болова због наружености износ од 1.500.000,00 динара, укупно износ од 5.900.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 29.06.2020. године као дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, преко досуђених износа нематеријалне штете ставом другом изреке (очигледном омашком означено ставом I изреке), па до тражених износа и то за укупан износ од још 21.100.000,00 динара од чега за износ од још 7.500.000,00 динара на име умањења опште животне активности, за износ од још 2.000.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, за износ од још 6.100.000,00 динара на име претрпљеног страха и за износ од још 5.500.000,00 динара на име душевних болова због наружености тужбени захтев тужиоца према туженима је одбијен, као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на износе досуђене ставом II (очигледном омашком означено ставом I изреке) изреке пресуде солидарно исплате законску затезну камату за период од дана вештачења 10.7.2018. године па до дана пресуђења 29.06.2020.

године, као неоснован. Ставом петим изреке обавезани су тужени да солидано накнаде тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 682.050,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу трећем и петом изреке како то произлази из садржине жалбе, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Против наведене пресуде, првотужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу другом и петом изреке, како то произлази из садржине жалбе, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући правилност пресуде у побијаном делу на основу члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована, док је жалба првотуженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлoзима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалби тужиоца и првотуженог којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, малолетни Немања Марковић, рођен 2003. године, се повредио дана 17.09.2014. године, када је имао 11 година, у ..., ..., на ограђеном спортском терену - димензија које одговарају рукометном игралишту, који се налази на кат.парц. ... КО ... у јавној својини града Београда и кат.парц.... КО ... која се такође налази у јавној својини града Београда, док друготужени има право коришћења. Утврђено је да се малолетни тужилац повредио тако што се клатио на рукометном голу који није био фиксиран за подлогу и у једном тренутку заједно са металном конструкцијом гола пао на бетон, а иста преко њега, на који начин је задобио тешке телесне повреде опасне по живот и то нагњечење десне половине темено потиљачног предела праћено вишеструким преломима основице лобање и костију лица, нагњечењем ткива можданог стабла и продором ваздуха у коморе мозга и крви у шупљине костију главе, те повредом главених живаца са исте стране (који су у блиском анатомском односу са преломљеним костима и то посебно десне пирамиде слепоочне кости). Обављеним вештачењем од стране судског вештака геометра Велимира Алексића је утврђено да се рукометни гол чија је метална конструкција пала на тужиоца налази на јужној страни терена и то у дужини од 1,98м на кат. парцели бр. ... КО ..., а 1,12м на кат.парцели КО, те да се место на којем је пао тужилац налази

поред јужног гола стативе, источно од међне линије између кат.парцела бр. ... и ... КО ..., а на растојању од 1,12м на кат.парцели ... КО ... Наведени спортски терен у ... у ... је асфалтиран и ограђен пре штетног догађаја, а по налогу Дирекције за развој и изградњу Барајева која представља самостално правно лице и јавно је предузеће чији је оснивач друготужени. На терену се налазила опрема - кошеви и рукометни голови за које ниједна од парничних странака није приложила нити предложила доказе о томе ко је ову опрему поставио. Обављеним медицинским вештачењем је утврђено да дете старости 11 година има неопходну психичку зрелост да схвати опасност својих поступака и последице које ће проистећи из истих, али да процена тежине последица таквих поступака у моменту игре и околностима које игра носи, није активност којом се дете бави, те да детету тог узраста није неопходан континуирани надзор родитеља у познатом окружењу и на познатом терену приликом игре. Даље је обављеним медицинским вештачењем утврђено да су све повреде главе које је критичном приликом задобио тужилац АА, представљале у моменту наношења, скупно процењену, тешку телесну повреду опасну по живот. Од тренутка повређивања 17.09.2014. године па до 22.09.2014. године, односно доласка свести у болници и уклањања тубуса, малолетни АА није трпео болове, јер је био седран лековима. При доласку свести, а током болничког лечења, трпео је болове који су због узимања лекова и протока времена од повређивања били слабог до повремено краткотрајно средњег интезитета, а све до отпуста из Универзитетске дечије клинике у Београду 06.10.2014. године. Током даљег лечења у Клиници за рехабилитацију др. Мирослав Зотовић, ти болови су могли само да буду повремени и слабог интезитета, а све до завршетка лечења дана 27.03.2015. године, све укупно скоро 6 месеци. Малолетни АА није трпео примарни страх због губитка свести на лицу места у тренутку повређивања. Он је трпео секундарни страх у смислу забринутости за последице предметних повреда и исход њиховог лечења и то: јаког интезитета - од доласка свести 22.09.2014. године и то неколико дана, када је прешао у страх средњег интезитета до 06.10.2014. године, односно све до отпуста из УДК у Београду 06.10.2014. године. Током даљег лечења у Клиници за рехабилитацију др. Мирослав Зотовић, и то све до завршетка лечења 27.03.2015. године, тужилац АА је трпео страх слабог интезитета, који је повремено прелазио у краткотрајни страх средњег и јаког интезитета, а све због забринутости због евентуалног трајног естетског недостатка, посебно имајући у виду да је у периоду пубертета. На основу достављене медицинске документације и прегледа малолетног тужиоца обављених од стране СМО Медицинског факултета у Београду, а због повреда главе задобијених критичном приликом, код тужиоца АА постоји: оштећење вида које се састоји у виђењу дуплих слика при погледу удесно и због тога немогућност бинокуларног вида, односно доживљаја дубине и тродимензијалности слике, што доводи до умањења опште животне активности за 25%, затим делимична одузетост десног седмог главеног живца - фацијалиса, у средњем степену због које постоји слабост покретања мишића десне половине лица, спуштеност десног доњег очног капка, као и оштећење чула додире коже средњег дела десне половине лица, што све доводи до умањења опште животне активности за 15% и деснострано трајно кондуктивно - кохлеарно оштећење слуха, због којег не постоји бинаурално слушање и не постоји такозвана централна фузија акустичке слике, као и смањење функције чула за равнотежу десне стране, што све доводи до умањења опште животне активности за 10%. Као последица повређивања критичном приликом код тужиоца АА дошло је до укупног умањења опште животне активности за 40% трајно. Као последица

повређивања критичном приликом код тужиоца постоји и слабост десног главеног живца - фацијалиса и то у средњем степену, која доводи до асиметрије лица као целине, што представља наружење средњег степена, због којег он трпи и трпеће сталне душевне болове средњег степена, што се огледа у избегавању социјалних и других контаката са другим људима и посебно са вршњацима, повлачење у себе и сталном бригом за будућност, а што је све посебно изражено у актуелном временском тренутку, период пубертета. Са психијатријског аспекта, код малолетног тужиоца установљен је мешовити поремећај понашања емоција, са депресивном сликом, који се испољава свега у социјалном аспекту (пасивношћу, боравком кући, повременим вербалном агресивношћу према најближима и др.). С обзиром на то да се ради о дечаку у пубертету, чија се личност још развија, не може се говорити о психичким променама личности које би умањиле општу животну активност по овој основи.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право садржано у одредбама члана 18. Закона о јавној својини ("Сл. Гласник РС 72/11 са изменама и допунама), 173. и 174. Закона о облигационим односима, члана 2. Правилника о коришћењу јавних спортских објеката и обављању спортских активности у јавним спортским објектима ("Сл. Гласник РС 55/2013), те одредби члана 149. став 1. Закона о спорту ("Сл. Гласник РС бр. 24/2011, 99/2011), када је нашао да постоји обавеза првотуженог да солидарно са друготуженим надокнади тужиоцу штету коју је претрпео услед пада рукометног гола који није био фиксиран за подлогу, а који се налазио на спортском теретну у Градској општини Барајево, у Наиме, правилно је првостепени суд нашао да је првотужени пасивно легитимисан у овој правној ствари као ималац-власник опасне ствари-спортског игралишта на којем се налазио предметни рукометни гол, сматрајући да спортско игралиште и спортска опрема сами по себи не представљају опасну ствар, али да то постају чињеницом да рукометни гол није био правилно фиксиран за подлогу, односно чињеницом да се на спортском терену налазила спортска опрема која није била правилно постављена тако да омогућава безбедно коришћење истог. Такође, правилно је првостепени суд нашао да осим тога што у конкретном случају постоји објективна одговорност првотуженог као имаоца опасне ствари, постоји и његова одговорност због незаконитог и неправилног рада његовог органа, у смислу одредбе члана 172. ЗОО, те одредбе члана 4. Одлуке о градској управи града Београда која је важила у време штетног догађаја (Службени лист града Београда бр. 8/2013, 9/2013, 61/2013, 15/2014, 34/2014, 37/2014, 44/2014, 75/2014, 89/2014, 11/2015, 43/2015, 74/2015 и 37/2016), будући да је преко Секретаријата за спорт и омладину, који чини градску управу Града Београда сходно одредби члана 1. став 2. наведене Одлуке, и који је сходно одредби члана 70. став 1. исте Одлуке био дужан да врши послове који се односе на одржавање и коришћење спортских објеката у којима се остварују потребе у области спорта на територији града, пропустио да спроведе поступак инспекцијског надзора и уклањање непрописно постављене опреме на предметном спортском терену, а имајући у виду да се у смислу члана 3. Правилника о коришћењу јавних спортских објеката у обављању спортских активности у јавним спортским објектима ("Сл. Гласник РС" 55/2013) јавни спортски објекти могу користити за обављање спортских активности под условом да су уређени, обележени, опремљени и одржавани у стању које између осталог осигурава безбедно коришење истих.

Код утврђене чињенице да је тужилац критичном приликом претрпео тешке телесне повреде, да постоји солидарна одговорност првотуженог заједно са друготуженим за накнаду штете, да из налаза и мишљења судско медицинског одбора Медицинског факултета универзитета у Београду, допуне налаза и изјашњења, произлази да тужилац није трпео примарни страх, због губитка свести на лицу места у тренутку повређивања; да је трпео секундарни страх у смислу забринутости за последице предметних повреда и исход њиховог лечења и то: јаког интезитета - од доласка свести 22.09.2014. године и то неколико дана, када је прешао у страх средњег интезитета до 06.10.2014. године, односно све до отпуста из УДК у Београду 06.10.2014. године; током даљег лечења у Клиници за рехабилитацију др. Мирослав Зотовић, и то све до завршетка лечења 27.03.2015. године страх слабог интезитета, који је повремено прелазео у краткотрајни страх средњег и јаког интезитета, а све због забринутости због евентуалног трајног естетског недостатка, посебно имајући у виду да је у периоду пубертета, то је првостепени суд правилном применом одредби члана 200. став 1. и 2. Закона о облигационим односима досудио тужиоцу износ од 900.000,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх.

Код утврђене чињенице да је тужилац критичном приликом претрпео тешке телесне повреде, да постоји солидарна одговорност првотуженог заједно са друготуженим за накнаду штете, да из налаза и мишљења судско медицинског одбора Медицинског факултета универзитета у Београду, допуне налаза и изјашњења, произлази да као последица повређивања критичном приликом код тужиоца постоји слабост десног главеног живца - фацијалиса и то у средњем степену, која доводи до асиметрије лица као целине, што представља наружење средњег степена, због којег тужилац трпи и трпеће сталне душевне болове средњег степена, што се огледа у избегавању социјалних и других контаката са другим људима и посебно са вршњацима, повлачењем у себе и сталном бригом за будућност, а што је све посебно изражено у актуелном временском тренутку, будући да је тужилац у моменту настанка штете био дечак у пубертету, те да је у време пресуђења младић од 17 година, то је првостепени суд правилном применом одредби члана 200. став 1. и 2. Закона о облигационим односима досудио тужиоцу износ од 1.500.000,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због наружености.

Сходно наведеном, неосновано се жалбом првотуженог указује да је висина накнаде штете на име претрпљеног страха и душевних болова због наружености утврђена противно одредби члана 200. ЗОО, те да су досуђени износи виши од важеће судске праксе.

Првостепени суд је правилно и адекватно одмерио правичне износе за наведене видове нематеријалне штете према критеријумима прописаним одредбом члана 200. став 1. ЗОО, у вези са чланом 232. Закона о парничном поступку. Имао је у виду интензитет и трајање претрпљеног страха и душевних болова због наружености, као и све остале околности случаја, а водио је рачуна и о значају повређеног добра, циљу коме служи накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, у смислу одредбе члана 200. став 2. ЗОО.

Међутим, по налажењу овог суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право, односно правило из члана 200. Закона о облигационом односима, када је одмерио висину новчане накнаде за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности, имајући у виду све утврђене чињенице од којих зависи обим и висина штете, а нарочито трајање и интензитет претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности, на шта се основано указује жалбом првотуженог. По налажењу Апелационог суда, правична новчана накнада која припада тужиоцу за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износи 1.500.000,00 динара, а све имајући у виду тежину повреда које је тужилац претрпео, те степен умањења опште животне активности тужиоца, који сходно налазу и мишљењу судско медицинског одбора Медицинског факултета универзитета у Београду, допуни налаза и изјашњењима износи укупно 40%.

Такође, по налажењу овог суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право, односно правило из члана 200. Закона о облигационом односима, када је одмерио висину новчане накнаде за претрпљене физичке болове, имајући у виду све утврђене чињенице од којих зависи обим и висина штете, а нарочито трајање и интензитет претрпљених физичких болова, на шта се основано указује жалбом првотуженог. По налажењу Апелационог суда, правична новчана накнада која припада тужиоцу за претрпљене физичке болове износи 500.000,00 динара, а све имајући у виду тежину повреда које је тужилац претрпео, те интензитет и трајање физичких болова које је претрпео, који су утврђени из налаза и мишљења судско медицинског одбора Медицинског факултета универзитета у Београду, допуне налаза и изјашњења.

Неосновани су жалбени наводи првотуженог да он није учествовао у изградњи наведеног терена, нити постављао реквизите на истима, те да самим тим није ни имао обавезу да врши његову контролу, с обзиром да се терен налази на територији приградске општине која има проширене надлежности у односу на градске општине, имајући у виду да је током поступка утврђено да је првотужени био у обавези да преко Секретаријата за спорт и омладину, који чини градску управу Града Београда врши послове који се односе на одржавање и коришћење спортских објеката у којима се остварују потребе у области спорта на територији града, да је пропустио да спроведе поступак инспекцијског надзора и уклањање непрописно постављене опреме на предметном спортском терену, који се може користити за обављање спортских активности само под условом да је уређен, обележен, опремљен и одржаван у стању које између осталог осигурава безбедно коришћење истог. Осим тога, чињеница да је наведени терен коришћен од стране друготуженог, по налажењу овог суда не ослобађа првотуженог, као власника истог, одговорности у овој правној ствари и по основу одредби чланова 173. и 174. ЗОО, будући да се неправилно постављен рукометни гол и терен на којем се исти налази могу сматрати опасном ствари у смислу цитираних одредби Закона.

Неосновано се жалбом првотуженог указује да је у конкретном случају постојала искључива кривица тужиоца као оштећеног лица, односно подељена одговорност сходно одредби члана 177. ЗОО, будући да се тужилац љуљао-клатио о пречку наведеног рукометног гола. Наиме, овај суд је становишта, да је првостепени суд правилно применио одредбе члана члана 177. ЗОО, нашавши да нису испуњени

услови за ослобођење првотуженог од одговорности у овој правној ствари, сматрајући да штета није настала искључивом кривицом малолетног тужиоца, који се клатио на пречки рукометног гола, нити да је постојао његов допринос настанку штете, у конкретном случају. Наиме, рукометни гол није био фиксиран за подлогу, те је као последица непрописног постављања истог и дошло до пада металне конструкције на бетон и у овом случају до повређивања тужиоца. Да је гол био фиксиран, понашање тужиоца - љуљање на пречки гола не би довело до пада металне конструкције гола и његовог повређивања већ до евентуалног повређивања на други начин, што значи да малолетни тужилац није задобио повреде због пада услед љуљања на голу, већ услед пада металне конструкције непрописно постављеног рукометног гола на спортском терену. Осим тога, по налажењу овог суда нема ни доприноса законских заступника мал.тужиоца настанку штете, с обзиром на чињеницу да је тужилац у време повређивања имао 11 година и да му према мишљењу СМО Медицинског факултета није у том добу био неопходан континуирани надзор родитеља у познатом окружењу и на познатом терену приликом игре.

Имајући у виду наведено, овај суд је применом члана 390. и 394. тачка 4. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом, трећем и четвртном изреке.

Извршено преиначење утицало је на висину судских такси, те је с тога преиначена и одлука о трошковима поступка. Тужиоцу припада право на накнаду трошкова сходно одредбама члана 150, 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку у складу са успехом у спору и то за састав тужбе и четири образложена поднеска у износу од по 22.500,00 динара, за заступање на 8 одржаних рочишта у износу од по 24.000,00 динара, за приступ на седам неодржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, за трошкове вештачења у износу од 210.000,00 динара, за таксу на пресуду у износу од 70.800,00 динара, што све укупно износи 674.550,00 динара, у складу са Адвокатском тарифом важећом у време првостепеног пресуђења и Таксеном тарифом у време настанка таксене обавезе. Сходно наведеном, одлучено је као у ставу петом изреке, а на основу члана 401. тачка 3. ЗПП-а.

Имајући у виду да тужилац и друготужени нису успели у другостепеном поступку, као и сразмерно незнатан успех првотуженог у другостепеном поступку, на основу чланова 153. и 165. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу шестом изреке.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић